Р Е Ш Е Н И Е
№ 44051

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова
ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова
Ася Тодорова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9686** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ася Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Заместник директор на Териториална дирекция Митница С. на Агенция „Митници“, подадена чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, против решение № 717 от 27.02.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 212/2026 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменено Наказателно постановление № BG2025/5800-663 от 16.12.2025 г., издадено от Заместник директор на Териториална дирекция Митница С. на Агенция „Митници“, с което на „ЛАТЕКОЕР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 234, ал. 2, т. 1 във връзка с ал. 1, т. 1 от ЗМ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 648,17 лева. В касационната жалба са развити доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение поради постановяването му в нарушение на материалния закон – касационно основание за отмяна по чл. 348, ал. 1, т. 1 във връзка с ал. 2 от НПК. Оспорва се изводът на СРС, че АУАН в конкретния случай не е съставен от териториално компетентен за това орган. Сочи се, че материалната компетентност на актосъставителя за съставяне на АУАН е безспорна и следва от изричната разпоредба на чл. 230 от ЗМ, произтича от качеството му на „митнически орган“ по смисъла на легалната дефиниция на П.. 1, т. 9 от ДР на ЗМ, доколкото същият е извършил последващ контрол на декларираните данни с МД с MRN 23BG005100937846R0/25.08.2023 г. и от заеманата длъжност „инспектор“, за която в длъжностната му характеристика е предвидено това правомощие. По отношение на определяне

на териториалната компетентност на актосъставителя е приложима разпоредбата на чл. 84б, ал. 2 от ЗМ, съгласно която компетентността на звеното за последващ контрол, респективно на митническите органи, извършващи проверката, се определя по адреса на управление на проверяваното лице. В този смисъл по силата на регистрацията на търговското дружество в [населено място] компетентни да извършат последващ контрол на дейността му са митническите служители от териториалната агенция на Агенция „Митници“, на територията на която е управлението му. Поради това когато в хода на производството по последващ контрол на декларирането се установят данни за извършено административно нарушение, митническите органи пристъпват към съставяне на АУАН, независимо, че производството по чл. 84 от ЗМ е висящо. Излагат се съображения, че работното място на митническия орган е ирелевантно за териториалния обхват на предоставената му по закон компетентност, който е нормативно овластен с правомощието да съставя АУАН от разпоредбата на чл. 230 от ЗМ и не е предвидена възможност за регламентирано ограничаване на пространствените предели на тези им правомощия с вътрешен акт. Териториалната компетентност на митническите органи е ограничена единствено по отношение на извършвания последващ контрол по силата на чл. 84б, ал. 2 от ЗМ, изискваща адресът на управление на проверяването лице да е на територията й. В тази връзка се иска отмяна на решението на районния съд и постановяване на друго, с което НП да бъде потвърдено.

В съдебно заседание касационният жалбоподател не изпраща представител, в писмено становище, чрез процесуалния си представител по пълномощие, поддържа жалбата по изложените в същата съображения.

Ответникът по касационната жалба „ЛАТЕКОЕР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, в съдебно заседание, не се представлява. В депозирано по делото писмено становище, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен адвокат, се излагат съображения за правилност и законосъобразност на решението на СРС. Сочи се, че основният елемент, който не е налице в конкретния случай, е избягване на държавни вземания, тъй като правилно е декларирано правото на преференциално третиране и прилагане на ставка 0%, въпреки че погрешно е посочен кодът на стоките, които са внесени на територията на ЕС. От събраните доказателства по безспорен начин се установява, че стоките са специфично предназначени за самолетостроене и правилното им класифициране е по код 8807 30 00, за който е прилома преференция 0% мито. В този смисъл се сочи, че деянието е несъставомерно от обективна страна. Претендира се присъждане на всички направени разноски в размер на 730 евро.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на касационната жалба, поради което счита, че обжалваният съдебен акт правилен и законосъобразен.

Административен съд София-град, в настоящия си състав, след като съобрази направените оплаквания и извърши касационна проверка на първоинстанционното решение, установи следното:

Касационната жалба, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, участник в първоинстанционното производство, за която решението е неблагоприятно, е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение СРС е отменил Наказателно постановление № BG2025/5800-663 от 16.12.2025 г., издадено от Заместник директор на Териториална дирекция Митница С. на Агенция „Митници“, с което на „ЛАТЕКОЕР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 234, ал. 2, т. 1 във връзка с ал. 1, т. 1 от ЗМ е наложено административно наказание „имуществена санкция“

в размер на 2 648,17 лева. За да постанови този резултат районният съд е приел, че АУАН не е издаден от териториално/местно компетентен за това орган, тъй като мястото на извършване на нарушението се явява и е изрично посочено като [населено място], МБ летище С., при ТД Митници С.. Съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗМ Агенция „Митници“ е структурирана в Централно митническо управление и териториални дирекции. Общата и специализираната администрация в Централното митническо управление са организирани в дирекции. В Централното митническо управление могат да се създават главни дирекции. В главната дирекция могат да се създават териториални звена, които се ръководят от главния директор на главната дирекция и не са включени в структурата на териториалните дирекции. Ал. 4 предвижда, че Териториалната дирекция е структурирана в териториално управление и митнически бюра и/или митнически пунктове. Общата и специализираната администрация в териториалното управление са организирани в отдели и сектори. Чл. 8 от същия закон посочва, че териториални дирекции, митнически бюра и митнически пунктове се създават, преобразуват и закриват от министъра на финансите по предложение на директора на Агенция „Митници“. Директорът на Агенция "Митници" определя структурата и числеността на персонала им в рамките на общата численост на персонала на агенцията. Според чл. 7 от Устройствен правилник на Агенция „Митници“ агенцията е структурирана в Централно митническо управление и в териториални дирекции: Митница П., Митница С., Митница Р., Митница В. и Митница Б.. Видно от изисканите от съда заповеди териториалните дирекции на Агенция „Митници“ разполагат с местна компетентност в съответния район, в който се простират и правомощията на назначените там държавни служители. Тъй като актосъставителят е назначена за инспектор в териториална дирекция Митница П., за [населено място] (С.-град) отговаря ТД Митници С., където според изрично посоченото в АУАН и НП е извършено нарушението. В този смисъл актосъставителят упражнява своите служебни задължения в рамките на обхвата на ТД Митница П., като няма териториална компетентност да издава актове за установяване на административни нарушения на територията на цялата страна, а само и единствено в рамките на териториалния обхват на съответната териториална дирекция, която в случая не включва [населено място]. Приел е, че при положение, че ЗМ урежда специална компетентност единствено и само за извършване на последващ контрол върху декларирането, който изрично по волята на законодателя не включва в своя обхват съставяне на АУАН, то тази дейност е вън от обхвата на последващия контрол, респективно за образуване на административнонаказателно производство се следват общите правила за териториална компетентност на актосъставителя. Обстоятелството, че в ТД Митници П. е възложено извършване проверка на дружество със седалище в този териториален обхват, не променя обстоятелството, че актосъставителят няма право да издава АУАН за нарушения, извършени вън от териториалния обхват на тази дирекция. Въпреки изисканите от съда документи не са представени заповеди или други актове на ръководни органи на Агенция Митници, които да дават основание да се приеме, че актосъставителят е компетентна да издава АУАН за нарушения на територията на [населено място]. С приключването на проверката за последващ контрол и съставяне на доклад са изчерпани и правомощията й във връзка с това предварително производство, предхождащо образуването на административнонаказателно, доколкото нарушението е установено да е извършено в териториалния обхват на ТД Митница С., където преписката е следвало да бъде препратена за съставяне на АУАН на база на така установените обстоятелства в хода на последващия контрол. Съставянето на АУАН от местно /териториално/ некомпетентен орган се приравнява на липса на надлежно съставен акт за повдигане на административнонаказателно обвинение и опорочава всички последващи действия, извършени в рамките на това административнонаказателно производство.

Решението е правилно като резултат.
Фактическата обстановка по делото е правилно установена от районния съд въз основа на събраните по надлежния ред доказателства. Съдът е установил релевантните за спора факти, въз основа на събраните по делото доказателства, фактите по делото не са спорни между страните и безпротиворечиво са установени в хода на проведеното пред районния съд съдебно следствие. При постановяване на решението си СРС е приел за безспорно установена фактическата обстановка въз основа на събраните писмени доказателства, включително митническата декларация, търговските документи, резултатите от последващия контрол и свидетелските показания на актосъставителя. Видно от обстоятелствената част на АУАН е, че в настоящия случай имуществената отговорност на „ЛАТЕКОЕР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е ангажирана на основание чл. 234, ал. 2, т. 1 във вр. с ал. 1, т. 1 от ЗМ. От събраните по делото писмени доказателства, включително административнонаказателната преписка, както и от неоспорените между страните обстоятелства, съдът приема за установено следното: На 25.08.2023 г. пред Митническо бюро (МБ) Летище С. при ТД Митница С. „ЛАТЕКОЕР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД в качеството си на вносител и декларатор е подало митническа декларация за митническо оформяне МД с MRN 23BG005100937846R0/25.08.2023 г., с която е декларирало за допускане за свободно обращение стока, описана като „ДЕТАЙЛИ ОТ АЛУМИНИЙ, ИЗПОЛЗВАНИ В САМОЛЕТОСТРОЕНЕТО: ЦЕНТРАЛНО РЕБРО - 3 БРОЯ, ФИКСИРАЩА РАМКОВА СГЛОБКА - 12 БРОЯ, ЛЯВА ПЛОСКОСТ - 6 БРОЯ, ПРЕДНА С., ДЯСНА - 6 БРОЯ, ГРЕДА - 3 БРОЯ“, с държава на произход: KR - Ю. К. и код по Т., деклариран в Е.Д. 18 09 058 - 761699 90 10 и приложена преференция 300 - преференциална ставка на мито 0 % на основание декларация за произход, изготвена от одобрен износител. В резултат на извършена последваща проверка от митническите органи е прието, че декларираната преференция е неприложима, тъй като разрешението на одобрения износител обхваща стоки от тарифна позиция 8803 (трансформирана в 8807), а процесните стоки са декларирани по код 7616, за който не се предвижда преференциално третиране. При това положение органът е приел, че за стоките се дължи мито в размер на 6 %, както и допълнително начисляване на ДДС, като е направен извод, че чрез декларирането на неприложима преференция дружеството е избегнало пълно заплащане на мито и частично заплащане на ДДС. Въз основа на тези констатации е съставен АУАН, а впоследствие е издадено оспореното наказателно постановление, с което на дружеството е наложена имуществена санкция на основание чл. 234 от ЗМ. СРС е формулирал извод, че жалбоподателят е осъществил от обективна страна състав на административно нарушение по чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ – митническа измама, чрез избягване заплащането на мита и другите публични държавни вземания, събирани от митническите органи.
Настоящата инстанция не споделя изводите на въззивния съд за доказаност на нарушението, намира същите за неправилни и в противоречие както с безспорно установената фактическа обстановка, така и с материалния закон. При ангажиране отговорността на нарушителя следва да се търси точният смисъл, който законодателят е вложил в приложимата разпоредба в конкретния случай. Съгласно чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ който избегне или направи опит да избегне пълно или частично заплащане на митата или на други публични държавни вземания, събирани от митническите органи, носи административнонаказателна отговорност за митническа измама. Не следва поради грешка, неточност или пропуск при оформяне на вноса, дължащи се на едни или други причини, какъвто е конкретният случай, при липса на други доказателства за недобросъвестно поведение на вносителя, всички такива случаи да бъдат подвеждани като митническа измама. От съдържанието на нормата следва, че нарушението е резултатно, като освен изпълнително деяние, което в конкретната хипотеза се изразява в деклариране на неверни

или непълни данни в митническата декларация, е необходимо да е налице и конкретен противоправен резултат, изразяващ се в избягване или опит за избягване на действително дължими публични вземания. Следователно разглежданото административно нарушение не е обусловено единствено от действия по декларирането на внасяната стока – от обективна страна следва да е налице избегнато заплащане на публични държавни вземания, събирани от митническите органи. Този извод се подкрепя и от санкционната уредба на чл. 234, ал. 2 от ЗМ, съгласно която размерът на санкцията за юридически лица е обвързан с размера на избегнатите публични държавни вземания. Самото законодателно решение да се определи санкцията като процент от „избегнатите“ вземания предполага наличието на такива като обективен елемент от състава на нарушението, което изключва възможността за ангажиране на отговорност при липса на действително дължими митни задължения. Следва да се отчете и разграничението между състава на чл. 234 от ЗМ и този по чл. 238 от ЗМ, който санкционира формални нарушения, свързани с неверни или непълни данни, без да изисква настъпване на имуществен резултат. За разлика от него чл. 234 от ЗМ изисква установяване на причинно-следствена връзка между декларирането на неверни данни и избягването на дължими публични вземания. Във връзка с горното правилното тарифно класиране на стоките по Комбинираната номенклатура е от съществено значение за преценката дали изобщо са били дължими митни сборове и съответно дали е налице елементът „избягване“ от фактическия състав на нарушението. От митническата декларация и търговски фактури и товарителници е видно, че се касае за алуминиеви детайли, използвани в самолетостроенето. Видно от представената декларация, начинът на описание на стоките е „ДЕТАЙЛИ ОТ АЛУМИНИЙ, ИЗПОЛЗВАНИ В САМОЛЕТОСТРОЕНЕТО: ЦЕНТРАЛНО РЕБРО - 3 БРОЯ, ФИКСИРАЩА РАМКОВА СГЛОБКА - 12 БРОЯ, ЛЯВА ПЛОСКОСТ - 6 БРОЯ, ПРЕДНА С., ДЯСНА - 6 БРОЯ, ГРЕДА - 3 БРОЯ“. Тези обстоятелства пораждат съмнение в правилността на посочения от дружеството код 7616 и са задължавали контролните органи да извършат разследване, за да установят действително приложимия код, който има отношение и към въпроса извършено ли е административно нарушение или не. Задължението за установяване на обективната истина е налагало контролните органи да не се ограничават само с констатираното невярно деклариране, че за код 7616 по КН се дължи преференция 0 % мито, при положение че за този код подобна преференция не е налице, но да установят правилното тарифно деклариране, както и да обсъдят въпроса посоченото невярно деклариране довело ли е реално до избягване на внасяне на дължимо мито или до опит за такъв. За преценката дали е извършено твърдяното нарушение от решаващо значение е въпросът какъв е действителният код по КН на процесните стоки. В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че решаващият въпрос по делото е дали при правилно тарифно класиране на процесните стоки е налице задължение за заплащане на мито, респективно дали е възможно да бъде избегнато такова. По своето естество и технически характеристики посочените алуминиеви детайли, използвани в самолетостроенето, могат да се класират както по глава 75 от КН „АЛУМИНИЙ И ИЗДЕЛИЯ ОТ АЛУМИНИЙ“, така и по глава 88 от КН „ВЪЗДУХОПЛАВАНЕ И КОСМОНАВТИКА“, като в единия случай критерият за класиране е продуктът, от който са изработени стоките, а в другия случай тяхното предназначение и употреба. При така установените характеристики е налице конкуренция между тарифни позиции, обосновани съответно от материала на изработка и от предназначението на стоката. В тази хипотеза приложение намират Общите правила за тълкуване на Комбинираната номенклатура, установени с Регламент (ЕИО) № 2658/87, и по-специално правило 3, буква „а“, съгласно което предимство следва да се даде на позицията, която осигурява най-специфичното описание на стоката. Настоящият съдебен състав приема, че в случая определящо значение има функционалното

предназначение на стоките като части за въздухоплавателни средства, което представлява по-специфичен класификационен критерий в сравнение с общия признак „изделия от алуминий“. Този извод се обосновава както от правилата за тълкуване, така и от систематиката на Комбинираната номенклатура, при която раздел XVII (включващ глава 88) има специален характер спрямо раздел XV, както и от забележките към раздел XVII, които насочват към класиране на разпознаваемите части за превозни средства съобразно тяхното предназначение, като същевременно позиция 7616 има остатъчен характер и намира приложение само при липса на по-специфична тарифна позиция. Ето защо настоящият съд приема, че правилното тарифно класиране на процесните стоки е по код 8807, а не по код 7616. От този правен извод следва пряката последица, че за процесните стоки е приложима тарифна преференция с нулева ставка на митото. При това положение не възниква задължение за заплащане на мито, поради което не може да се приеме, че с подадената митническа декларация е избегнато или е направен опит да се избегне плащането на действително дължими публични вземания. Дори да е налице неправилно деклариране на тарифен код и на основание за преференция това не води автоматично до съставомерност по чл. 234 от ЗМ. При липса на дължими вземания липсва и възможност за тяхното „избягване“, поради което не е осъществен един от съществените елементи на състава на митническата измама. При това положение извършеното от жалбоподателя деяние се явява несъставомерно по посочените в НП текстове. В случая действително налице е невярно деклариране на стоките, като това поначало би било достатъчно за съставомерност на деянието, ако нарушението по чл. 234 от ЗМ бе формално, на просто извършване, изразяващо се чисто и просто в невярно деклариране. От текста на чл. 234 ЗМ, както бе посочено и по-горе, е видно, обаче, че нарушението е резултатно, като освен невярното деклариране е необходимо да настъпи и съставомерен резултат, а именно в резултат от невярното деклариране деецът да избегне или да направи опит да избегне внасянето на дължими мита, тоест да е налице митническа измама. Доколкото обаче за процесните стоки изначално не се дължи мито, с погрешното деклариране в митническата декларация, не се върши митническа измама, тъй като нито се избягва, нито се прави опит да се избегне внасяне на мито, което изначално е недължимо за тези стоки. При така изложеното обжалваното наказателно постановление се явява неправилно и като такова следва да бъде отменено.

Настоящата инстанция не споделя изводите, че АУАН изхожда от териториално некомпетентен орган. Относно компетентността на органите, издатели на АУАН и НП, настоящата инстанция намира, че същите са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН във връзка с чл. 230 от ЗМ и чл. 47, ал. 1, б. „а“ във връзка с ал. 2 от ЗАНН във връзка с чл. 231 от ЗМ. Безспорно е установено, че актосъставителят е заемала длъжността „митнически инспектор“ в Митница – П. към Агенция Митници, т. е. бил митнически орган. Чл. 230 от ЗМ възлага съставянето на акт на митническите органи, без да уточнява „митническите органи по мястото на извършване на нарушението“ или „митническите органи, пред които е подадена декларацията“. Кръгът на тези лица се определя от § 1, т. 9 от ДР на ЗМ чрез функциите им по митнически надзор, контрол или разследване. Следователно налице е законово предоставено правомощие без изрично териториално ограничение в тази разпоредба. Това тълкуване се подкрепя и от чл. 16, ал. 1, т. 1 и т. 6 от ЗМ, които предвиждат проверки на цялата територия на страната и последващ митнически контрол. От своя страна чл. 36, т. 2, 3, 5 и 6 от Устройствения правилник на Агенция „Митници“ включва сред дейностите на служителите в териториалните дирекции митническия надзор и контрол, проверките, прилагането на административнонаказателните разпоредби и последващия контрол. Тези текстове не установяват изключителна компетентност за съставяне на АУАН според мястото на деклариране. НП е издадено от лице, заемало към момента на

издаването му длъжността Заместник-началник на Митница – С., а нарушението е извършено именно в зоната на отговорност на тази митница.
Ето защо, като е отменил процесното НП, макар и с други мотиви, Софийски районен съд е постановил валидно, допустимо и правилно съдебно решение, което следва да бъде оставено в сила. При касационната проверка на същото по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК съдът не констатира наличие на някое от отменителните основания по чл. 348 от НПК.
При този изход на делото на касационния ответник се дължи присъждане на разноски на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН във връзка с чл. 143 от АПК. Съдът, обаче, намира, че макар и своевременно поискани, същите не следва да бъдат присъждани, в настоящия случай в кориците по делото е приложено адвокатско пълномощно, без в същото да е посочено договорено възнаграждение за адвокатски хонорар за настоящото производство, по делото е представена единствено фактура и платежно за сумата 7 884 евро за процесуално представителство по 9 бр. к.н.а.х.д. пред АССГ и АС – Пловдив. В този смисъл претенцията за присъждане на разноски за адвокатски хонорар в размер на 730 евро следва да се отхвърли.
Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София-град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 717 от 27.02.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 212/2026 г. по описа на Софийски районен съд.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: